

Elina Saviaro

Ulkoilmassa

Kuvataiteen koulutusohjelma

2014

Ulkoilmassa

Saviaro, Elina

Satakunnan ammattikorkeakoulu

Kuvataiteen koulutusohjelma

Toukokuu 2014

Ohjaajat: Päivi-Maria Hautala, Matti Velhonoja

Sivumäärä:24

Liitteitä:-

Asiasanat: ulkoilmamaalaus, koira, traktori, maalaus, maisemamaalaus, koira

Tässä opinnäytetyössäni käsittelen elämistä taideopiskelijana, taiteilijana ja ulkoimamaisemamaalarina oman arkeni ja toimintani kautta.

Outdoors

Saviaro, Elina

Satakunnan ammattikorkeakoulu, Satakunta University of Applied Sciences

Degree Programme in visual arts....

May 2014

Supervisor: Päivi-Maria Hautala, Matti Velhonoja

Number of pages: 24

Appendices:-

Keywords: painting, outdoors, landscape, art, dog, tractor

The purpose of this thesis was to analyze everyday life as an landscape painter, an artist and an art student.

Sisällys

1 TUNNELMAT ENNEN ENSIMMÄISTÄ VÄLIKRIITIKKIÄ.....	5
2 KRITIIKIN JÄLKEEN - TAISTELU JATKUU.....	6
3 PIMEIN ARKI MIESMUISTIIN.....	7
4 NÄIN MEILLÄ.....	9
5 KOHTI VALMISTUMISTA, UNELMIA JA TOIVOA.....	11
6 ASIAT RIIPPUVAT AINA JOSTAKIN.....	14
7 SAANKO OLLA?.....	17
8 MITÄPÄ LUULISIT?.....	22
9 LOPPULÄTINÄT.....	24

ITUNNELMAT ENNEN ENSIMMÄISTÄ VÄLIKRIITIKKIÄ

On mielenkiintoista, että puolet suomalaisista elää kädestä suuhun. Heillä ei jää mitään säästöön, sanotaan eräässä televisio-ohjelmassa. Toiset ovat narkkareita ja toiset eivät ole, mutta jokaisella on ongelma. Eipä tästä minun lopputyön tekemisestäkään tule nyt yhtään mitään. Ei ole rahaakaan tehdä mitään eikä käydä missään. Näen ympärilläni pelkkää mustaa rapaa ja paskaa, ja sitten päätän maalata myös sitä paskaa, ja huomaan tuhlanneeni taas kalliita värejä pelkkään paskaan. Olen joka päivä ollut pensseli kädessä ja levittänyt värit milloin kämpille, milloin koululle, ja milloin pihalle. Mitään järkevää ei ole syntynyt, enkä kehtaa liittää tähän edes mitään kuvia. Taas koittaa jokin pyhäpäivä ja maali on loppu, ja aina se valkoinen väri. Mihin minä edes tarvitsen sitä? En mihinkään. Öljyvärityubeista ovat korkit huitsin vitussa, ja sotken vain käteni sekä vaatteeni joka päivä ilman mitään logiikkaa. Haistelen tärpähtiä, ja öljyvärityöitä on kuivumassa pitkin vessanlavuaaria. Pohjat ovat vinossa, mutta on turha lähteä ostamaan mitään taipumatonta kertopuuta, ja tehdä siihen sitten jokin iso pohja, johon tuhlaan kaikki värit eikä mitään työtä edes synny. Siinä sitten vain niittailen loput kankaat reikäisiksi, ja tuhoan sitä myöten viimeisetkin työvälineet. Yöllä, jolloin olen hereillä istun kätet vartaloni sivuilla peläten, että kaadan taas jotakin ja joudun sitten siivoamaan koko yön. Käsien pesu pitää tehdä millin kokoisella vesinorolla, etteivät naapurit vain herää. Ja missä olen varsinkin kun inspiraatio iskee? Aina jossakin aivan muualla ja missä milloinkin, missä ei kuitenkaan voi mitenkään sitä inspiraatiota käyttää hyödyksi. Missään ei ole mitään järkeä ja kritiikkiin on alle 10 päivää aikaa. Mitä minä sinne veisin? Jotakin luonnosvihkon koirankuvia saatana, kun ne tuntuvat olevan nyt ainoat työt mitä viitsin edes tehdä. En pysty liikkumaan sivuttaissuunnassa enkä myöskään pystysuorassa, ja vihaan muutenkin koko liikkumista. Haluan vain maata sohvalla, ja toivon että joku tulisi aukomaan minulle päätään, jotta saisin riidellä ihan riitelemisen ilosta. Tuleppa tänne! Vihaan jokaista naamaa jonka näen tuolla pihalla. Istun pimeässä kämpässä, kun kattolamput ovat poksahaneet rikki yksi toisensa jälkeen. Parempi ettei ikinä sammuta valoja edes yön ajaksi, koska aina kun sytytän ne, niin kuuluu vain pieni paukahdus, ja sitten istutaan taas pimeässä. Ei minulla ole varaa niihin energiansäästölamppuihin, ja se jos mikä on sitten säästämistä. Toivottavasti kritiikkiin mennessä olisi kuitenkin edes jotakin tehtynä valmiiksi, mutta en kyllä luota mihinkään enää pätkääkään. Ei voi uskoa eikä luottaa enää yhtään mihinkään. Pitää silti vain iloisesti aloittaa taas uusi päivä.

2KRITIIKIN JÄLKEEN - TAISTELU JATKUU

Sain sitten kuitenkin lopulta tehtyä muutaman työn. Eipä tässä paljon tarvitse muuta, kuin maalata lisää vain sitten kun ehtii. Huomenna on jokin lopputyöseminaari, ja siellä käytäisiin läpi ilmeisesti tätä lopputyön kirjallisen osuuden tekstiä. Luin oman tekstini, ja haukotus tuli jo ennen puoltaväliä. Olen kirjoittanut niin tylsää tekstiä, etten itsekään jaksa sitä lukea. Tämän siitä saa kun käy tekstin sata kertaa läpi, ja korjailee sitä sitten loputtomiin. Olen muokatessa jättänyt sinne kaikki lauseet, jotka olivat muka hyviä, eivätkä ne sitten enää ole edes hyviä, koska siitä ympäriltä on muuttunut kaikki.

Yle Areenalta nappasin Avara luonto -nimisen ohjelman pyörimään. Kannattaa katsoa jokainen jakso kokonaan, varsinkin tämä. Se sisältää erittäin hienoja maisemakuvauksia ja paljon norsuja. Joskus niissä vilahtaa myös vanha kunnan idolini, Sir David Attenborough. Norsujen lisäksi tämänkertaisessa dokumentissa näytettiin semmoista lintua, että nauraisitte ainakin viikon jos näkisitte sen. Maha repeää tässä itselläkin. En ole koskaan kuullutkaan tuollaisista aiemmin. Kenkänokka on tuon linnun nimi, ja hymyilevän näköisestä nokastaan huolimatta se on melkoisen julma elukka. Tekee ensin kaksi poikasta, ja näännyttää toisen niistä sitten tarkoituksella nälkään energiaa säästääkseen, tai jotenkin sinnepäin sanoi Jarmo Heikkinen siinä selostuspuheessaan. Toki luonnossa ei sääliä tunneta. Linnun ulkonäkö on jotenkin sellainen, että sen voisi helposti pelkän kuvan perusteella luulla kuolleen sukupuuttoon jo vähän alkupamauksen jälkeen.

Minulla on myös oma luontodokumentti täällä kotona. Omistan kolme koiraa, joista kaksi ovat uroksia ja yksi narttu. Eemeli ja Nuka syövät luita vieretysten. Nukan jalat ovat ristissä. Kira etsii jotain ympäri kämppää. Ensin se etsi vettä, löysi vettä, ja sitten sillä ei olekaan luuta. Jonnekin on kadonnut yksi luu. Varmasti Eemelin kätköstä se vielä löytyy, sängyn alta. Annoin Kiralle pussista uuden luun. Sitä vähän yllytin, että onpa hieno luu, ja Kira meni sitten niin ylpeänä sen kanssa sohvalle, muttei sitten kuitenkaan syönyt sitä. Pääasia on omistaminen ja syödään kun keretään, mutta pitää kuitenkin olla kerran on muillakin. Ei ihme että se aikaisemman luunsa menetti, jos ei kerran syö. Sitten se varmaan alkaa syömään sitä, kun menen nukkumaan. On mamman selkää vasten kiva natustaa.

Nuka jalat ristissä - usko tai älä!

Koirien välityksellä oppii tekemään huomioita elämästä hieman erilaisesta näkövinkkelistä. Silti olen itsekin lueskellut erilaisia tilitystekstejä, ja nähdessäni sanan ”koira” tulen usein hypänneeksi tekstissä eteenpäin kohtaan, jossa niistä lakataan puhumasta. Sen yleensä tietää jo etukäteen, mitä se koirajankkaus tulee useimmilla olemaan. Itse kuulun siihen koulukuntaan, että koirilla pitää olla laumajärjestys ja niiden kanssa eletään luonnonmukaista elämää koirien järjenjuoksun ehdoilla. Minä ja koirani nukumme kasassa siten, että se jolla on eniten lämmin siirtyy aina kasan ylimmäiseksi lämmittämään muita, ja tällä tavalla kierretään koko yö, niin että meidän jokaisen lämpötila pysyy tasaisena. Koira pitää muistaa kehua ja lellä tarpeeksi. New Age- jutut ja luontaishoidot, luomuruokinnat, koiranpedit ja erilaiset kävelytysvekotimet, naksuttimet, kuonopannat, ja erilaiset ravintojauheet ja koirien keittokirjat ja lelut voivat suksia mäkeen. Ja koira on koira, saunan takana on aina tilaa, varsinkin humpuukisetien ja -tätien jutuille. Koira pitää ihmisen nöyränä ja järjissään ja toimii ihmissuhteiden korvikkeena. Jos koiralle on vaikea pidellä lupauksia, niin jossain on vika ja se löytyy peilistä. Aina kun istut jossakin koiraluennolla ja lyöt sille luennoitsijalle 40 euroa kouraan siitä, että se kertoo sinulle koiran proteiinintarpeesta ja uusista tuotteista, joita hän sattumalta myy autonsa perästä, jää sinulla yksi ulkoilulenkki tekemättä koirasi kanssa ja elämäsi lyhenee sinä aikana muutenkin vähintään kolme tuntia. Voimme jatkaa koirapuheita kun soitat tämänhetkiseen numerooni 0404482564, ja puhutaan sinun laskuun niin paljon kuin haluat. Voin soittaa välillä takaisin mikäli osoittautuu että tunne on molemmin puolinen. Nyt kirjoitan tähän kohtaan KOIRA-sanan isolla merkiksi, että muut voivat herätä.

Rahan puute jatkuu, mutta kyllä se raha välissä myös riittää. Teen yleensä niin, että ostan ensin kaikkea halpaa ruokakaappiin, eli riisiä, makaronia ja kaurahiutaleita. Sitten kierrän pikkuhiljaa halpahalleja, ja niissä on monesti sellaisia tarjouksia, että euron maksaa pussi jotakin makaronipataa, tai vaikka jotakin pussikeittoja. Haalin niitäkin aina matkaan jos vain löydän tarjoukset. Nyt on sitten 0,58 euroa tilin saldo. Kannattaa säästää, niin on sitten vanhana sukanvarressa jotakin. Välillä tuntuu että perseaukisuudellakin pitäisi olla jokin raja, mutta samalla hämmästelen että onko tämä jonkinlainen maailman ennätys, että elämässä ei välillä tunnu muuta miettimistä olevan. Nykyään törmää joka puolella melkein kenen tahansa kanssa asioidessa aina siihen, että asioita pitää lykätä tai jopa perua ihan siksi, ettei joko itsellä tai muilla ole varaa johonkin, joka mahdollistaisi jonkin pienenkään asian tekemisen. Kaikki asiat läsähtävät pikkuhiljaa retuperälle. Tietokoneesta hajoo osa, eikä ole uutta tilalle. Jos ei ole uutta osaa, jäävät työt tekemättä. Kun ei ole konetta päivitetty, niin atk-osaaminenkin jää vuodelle 2006, ja miettikää kuinka nopeaa tietotekniikkakin kehittyy. Kohta ei riitä se yhden osan päivittäminen, vaan koko kone on vaihdettava kerralla. Näin joudut jättämään käyttämättä tuhannen euron koneen viidenkymppin osan takia, kunnes se on jo heitettävä mäkeen vanhuuttaan joka tapauksessa. Samoten jos vuosiakin on vierinyt välissä, etkä ole uutta kuvankäsittely- tai editointiohjelman päivittänyt, niin pyörit ihan dinosauruksena ja nuoret tulokkaat jyräävät sinut jo pikkuisilla piirtopöydillään, ja pätevillä mustilla laatikoillaan joista et käsitä mitään, etkä opi ikinä käsittämäänsäkään. Näin asiat ketjuuntuvat pikkuhiljaa. Tietyt asiat kun jäävät tarpeeksi kauan tekemättä, ei niitä kannata kohta enää tehdä.

3PIMEIN ARKI MIESMUISTIIN

On sellainen olo, että ei voi tehdä mitään. Talvi on ja pakkasta. Valoisa aika ei riitä kaikkeen maalaamiseen, tarvitsen päivänvaloa tiettyihin juttuihin. Osa menee toki sähkövalossa, ei se ole niin justsiinsa. Auton takakontin suojapeitto pitäisi pestä, mutta se on niin iso, ettei minulla ole missä pestä sitä. Sitä ei voi laittaa autoon, ennen kuin se on pesty, koska en laita rapaista säkkiä puhtaaseen autoon. Parvekkeen ovi on rikki, sitä ei saa auki. En voi soittaa isännöitsijää, koska olen sitten polttanut tupakkia sisällä. Suunnittelen aina että nyt siivoan ja tuuletan, mutta sitten on pyhä, eikä näe tehdä mitään kun on lamputkin rikki. Niin jo taas poltan lisää tupakkia

sisällä ja en voi edelleen huomennakaan soittaa isännöitsijälle. En halua että minulta joku ukko kysyy ”miksi poltat sisällä tupakkia”. Mitä siihen voi sanoa? Koululle en voi mennä koirankuvia maalaamaan vielä, siellä on minulla pohjustusta ja savenmuotoiluhommat nyt käynnissä, ja työhuone pitää virittää eri tyyliin. Pitäisi viedä sinne tietokone, että voi maalata siellä koiratauluja valokuvista. Pakkasella ei kannata siirtää konetta, ettei se hajoa. Pitäisi ehdottomasti ostaa läppäri. Käytettynä saisi halvalla. Nyt on se 0,58 euroa, sillä ei saa läppäriä. Maalaan nyt siis ”Saa haukkua!”- näyttelyä varten koirankuvia. Ihana Eemelin kuva on tässä tulollaan.

Yksi tahkoamisen alla oleva homma on kyseisen näyttelyn nettiblogi sivu. Laittelin sinne tekstin jota kaveri ihmetteli, että miten niin kerkeämisen (=ehtimisen) mukaan. Tarkoittaa sitä, että kun teen kolmea näyttelyä yhtä aikaa, niin en kerkeä tehdä mitään. Lisäksi se tarkoittaa sitä, että eihän kukaan juuri nyt tällä hetkellä kerkiä keskittyä mihinkään. Kaikilla on niin kiire. Koiranäyttelysivu jää historiaan olemalla täysin turha. Yhtään kävijää ei tule. ”Sinänsä ihan kiinnostavaa, mutta on niin paljon kaikkea muuta. Jaa vai että sellainen näyttely, onko siellä koiria? Jaa, vai että tauluja, ja veistoksia? Voisi siellä piipahtaa ehkä jonain päivänä töiden jälkeen, niin monelta se olikaan auki? Ai se Taidekoulun galleria? Mitenkäs sinne mentiin? Missä se on? Voiko sinne mennä ihan kuka vain? Mutta minä en sitten kyllä osta mitään, minulla noita tauluja on jo. Meillä on sellainen koira kuin Jeppe. Se on Kenkänokkaseisoja, oletkos sellaisesta koskaan kuullut?”

Joka päivä suunnittelen, että tänään se yksi pieleen mennyt taulu tulee valmiiksi, mutta sitten se ei tulekaan. Katsoin jostain vanhasta ranskalaisesta mestarista kertovan dokumentin, jossa hän kertoi käyttävänsä vuosia yhteen teokseen. Voisikohan tätä tyyliä harkita itsekkin? Sitä jotenkin malttamattomana ajattelee, että taulun pitää olla heti valmis. Mutta nyt kun olen yhtä taulua tehnyt noin kaksi viikkoa, niin siitä tuli elämäni surkein saatanan taulu! Eli ei se maalaus ainakaan omalla kohdallani vatvomalla tunnu paranevan. Tekniikkalaji on siis se vatvominenkin, kun taulu pitäisi myös varovasti aloittaa. Jos tuuttaan siihen sentin kerroksen öljyväriä, niin sitä on vaikea myöhemmin sitten enää jatkaa. Joku voi muutenkin ihmetellä, miksi tehdä taidenäyttelyitä vaikka on lopputyö kesken. Oikeastaan siksi, että ei se maalaaminen ole mikään juttu. Maalata voi vaikka yhden taulun päivässä. Toki ei ole sanottua, että se aina edes onnistuu.

Kun haluat työskennellä, niin levitä pahvisuojat ja muovit, hae värit, sekoita ne värit ja mieti mitä olet maalaamassa. Sitten loppuu yksi väri kesken, ei voi tehdä. Valo loppuu kesken, ei voi tehdä. Kohta on aika käyttää koiratkin kusella. Pue vaatteet, vie koirat, kohta on jo taas hiki, nälkä ja väsyttää. Sitten alkaa syömisrumba alusta. Pitää lähteä kauppareissulle, ja sitten onkin jo nukkumaanmenoaika. Tämä ei ole ihmisen elämää, varsinkaan tämä talvi.

4NÄIN MEILLÄ

Huumori loppuu samaa tahtia kuin valo. Entteriä painan aina lauseen loppuun vahingossa, ja siinäpä on sitten korjailemista kerrakseen. Jos lause on niin pitkä että se vaatii pilkun, laita se siihen. Jos Mirkku ja Erkkä toimivat kantoapuna, niin totta kai voi johonkin kohtaan laittaa pilkun. Jos minä ja Jaska menimme kaupungille, en laittaisi minun ja Jaskan väliin pilkkua. En laittaisi sen eteenkään pilkkua, koska lause ei ole niin pitkä, että silmät ehtisivät sekoamaan. Tähän lauseeseen laitoin pilkun, koska se oli pitkähäkö ja tavallaan kaksiosainen. Mutta en tietenkään siihenkään joka väliin. Pystyy jopa tekemään lauseita ilman että laittaa pilkkua ollenkaan. Suunnittelukilpailu: Laske minun puolestani ylimääräiset pilkut, ja lisää pilkku tarvittaessa. Voit ehkä mahdollisesti voittaa. Jos et voita niin saat ainakin kokemusta.

Olen tässä miettinyt muutamia hyviä vinkkejä, että jos alkaa se piirtäminen vituttamaan, niin ostapa taideliikkeestä mustepullo ja sulkakynä tai sivellin. Vika itselläni on ollut monesti se, että yritän hirveän hankalilla välineillä. Kun otan lyijykynän, niin saan ihmetellä miksi en osaa piirtää. Kuvista tulee toispuoleisia, tuijotan paperia liian läheltä ja joudun käyttämään energiani hinkkaamiseen, enkä sen kuvan valmistamiseen. Väline pitää olla sellainen, että oikea kädenjälki näkyy mieluiten heti.

Katselin Agatha Christiestä kertovan dokumentin. Siinä sanottiin että pientä Agathaa ei laitettu kouluun, vaan hänelle annettiin vain rajattomasti aikaa. Hän opetteli itse lukemaan ja pian hän kirjoitti jo kirjoja, koska hänellä ei ollut muuta tekemistä. Verrataanpa perus lapsuus suomessa. Aikuiset komentavat, ja äiti arvatenkin siivoaa

ja hääää. Jos johonkin istut, niin tullaan tiskirätin kanssa läpsimään että mene johonkin muualle. Jos yrität nukkua, niin aivoihin huutaa maikkarin kymppin uutisten fanfaari. Jos olet hereillä, niin sanotaan että mene nukkumaan siitä ja vähän äkkiä, ja turpa kiinni. Aamulla nostetaan niskasta teekupin ääreen ja viedään oksennus kurkussa pulkalla tarhaan. Illalla syödään, tapellaan ja huudetaan. Lapsesta asti kuuntelet television mölinää. Välillä jos yrität katsoa televisiota, niin kanava vaihtuu kolmen sekunnin välein, koska mitään järkevää ohjelmaa ei tule. Perjantaina alkaa rappukäytävässä hilipati pippan ja pe-la yön välin saat kuunnella kun jossain tapellaan, ja taksi soittelee ovikelloja ja summereita, että kuka maksaa ja kuka ottaa tämän nukkumatin minun autosta vastaan. Sunnuntaina istut ja katsot ikkunasta kun vettä sataa etkä jaksa tehdä enää mitään, kun et saanut tehdä eilenkään, etkä sitä edellisellä viikolla, etkä edes tiedä kuka olet ja mitä haluaisit tai olisit halunnut tehdä. Opit jo lapsena että sunnuntai on viikon hirvein päivä, koska sitä seuraa maanantai. Edes vapaa-ajasta ei voi nauttia, vaan kokoajan pidetään vain mielessä paljonko se maksaa ja kauanko se kestää. Kaikki mistä haaveilet, saat pian kuulla ettei sellaista kannata tehdä. Ei suomessa ole kuule viidakkoja! Ei suomessa ole BBC-kanavaa, vaan saat kesäharjoittelussa työntää korkeintaan BBC-ltä ostetun kasetin oikeaan kellonaikaan pesään. Jossain kohtaa alkaa koulu. Pänttää ne asiat mitä käsketään kiinnosti ne tai ei, ole naapurin kakaroiden haukuttavana aikasi, kuuntele television huutoa, perjantaina hilipati pippan, lauantaina kossupeikko mylvii käytävässä ja kylillä. Yläasteet ja lukiot menevät pilkkiessä läpi, ja taas nukkumaan kymppin uutisten fanfaari ainoana biisinä, jonka olet kuullut ikinä. Ei paljon rytmi kierrä veressä. On tärkeää nukkua, että herää ajoissa. Tekemään mitä? Järjestelemään kaupan jogurttilhlyjä? Että kaikilla olisi 1000 jogurttilajiketta joista valita. Auta armias jos menee väärä purkki väärälle hyllylle. Siinä on ensimmäinen kesätyösi. Aamulla mennään taas teekupin kautta bussiin ja kouluun. Väsyneenä pilkit oppitunneilla päivät, ja kädet pitää näkyä ettet räplää väriliitujasi samalla kun opettaja selittää opetussuunnitelman mukaista sisältöä. Kapakasta kantautuu perjantaimusiikki, ja alat itsekin jo kaivata kohta sinne sisälle. Carolaa, Irwiniä tai jotakin ties mitä lahoja ruumiita kuunnellaan, joiden biisit kertovat vitutuksesta, ryyppäämisestä ja surkeudesta. Siinä ei nuori ihminen kuule aina paljon kirjoja kirjoittele, eikä tauluja maalaa, ennen kuin on 10 vuotta ensin nollannut aivoja. Tosin poikkeuksiakin löytyy poikkeuksellisista oloista. Toiset ne eivät masennu turhasta, vaan toteuttavat unelmansa.

Eilen oli inspiroiva päivä. Katselin jotain Yle-areena dokumenttia taas netistä ja mustepullo kaatui lattialle. Heti paperia esiin, ja imin musteet lattialta äkkiä paperiin. Pensseli käteen ja sitten vain valkoisella guassivärillä päälle. Päätin oikein että nyt ei pensseli epäröi, vaan maalaan koirankuvaa siinä kun sen näen. Laitoin myös puhelimen äänettömälle, että nyt en välitä mistään mitään. Tulipa sotkettua. Pesin lattiaa siinä pikkuhiljaa, ja valutin musteet paperiin. Lattian puhdistuessa mustekin laimeni, ja tuli aina vain vaaleampaa jälkeä. Tästä voi kehittyä muutama hyvä koirankuva, jos nyt annan sen tapahtua, enkä lähde mihinkään Tokmannille sekoilemaan tarjousten perässä. Jätin dokumentin pyörimään taustalle, että voin kuunnella siinä maalatessa jotain puhetta, ja meni melkein tunti ennen kuin edes huomasin että siellä puhuttiin ranskaksi, jota en edes ymmärrä. Netistä katsominen on siitä hyvä, ettei kukaan pakota sinua kuuntelemaan uutisfanfaareita joita et halua kuulla. Ylellä sentään voi vielä katsoa ohjelmia, jotka alkavat ja loppuvat ihan rauhallisissa merkeissä ilman värin ja äänen tulvaa. Suurin osa niiden ohjelmien tekijöistä ei pelkää tai ole huolissaan siitä, vaihdatko sinä sitä kanavaa mikäli se ohjelman alku ei aiheuta sinulle puolikasta sydänkohtausta. Näin se maalaaminen vie mukanaan, ja näin sen homman pitäisi toimia joka ikinen päivä. Toki kaiken mahdollisti se, että minulla oli ne välineet käsillä, ja aika ja paikkakin oli sopiva, eikä varsinkaan mitään muuta menoa sovittuna kello se ja se. Jos on ”kohta pitää”- ajatus koko ajan takaraivossa, niin ei tule mistään mitään. Se vain on niin, että jos haluan oikeasti saada hyvän vireen tehdä juttuja, voisin mieluiten neljä päivää aikaisemmin, ja mieluiten neljä viikkoa myös sen jälkeen nauttia totaalista rauhasta ilman mitään sopimuksia ja kellon aikoja. Sitten jos huvittaa niin voi vaikka joskus soittaa jollekin ”että joo vois kahavit keittää”. Jos tietää että ”huomenna kello 15”, niin tuntuu joskus itselläni loppuvan kaikki tekeminen kuin seinään, kun odotan vain että milloin pitää lähteä ja milloin se on ohi. No, mutta minä en aio jäädä tähän nyt kakkimään perseelleni ja katsomaan kun elämä lipuu silmiäni ohi. Alan maalata nyt, mutta ensin käytän koirat, kello on jo 22

5KOHTI VALMISTUMISTA, UNELMIA JA TOIVOA

Maalaukset alkavat olla valmiina, mitään hätää ei ole. Siinäpä ne tunnelmat toisen kritiikin jälkeen. Kaikista pahintahan valmistumisessa on se, että joutuu

vaateostoksille pystyäkseen näyttäytymään lopputyönäyttelyn avajaisissa. Jouduin viime kesänä ostamaan näyttelyn avajaisia ja galleriavalvontaa varten siistimmät vaatteet. Vaikka se että taiteilija on rytkyissä, olisi ehkä ollut jopa taulun myynnin kannalta jotenkin parempi? Jotenkin vain kuitenkin vaistonvaraisesti halusin sonnustautua sellaiseksi, etten houkuttele irtokoiria kusemaan kintuilleni. Tuolla ne vaatteet nyt ovat kaapissa, ja ehkä niiden joukosta löytyisi avajaisvaatteet. Ihan kuin se oma näyttelyavajaispäivä olisi jokin juhlapäivä, että on niin ihanaa kun pääsee vaatekaupoillekin. Eikä sitä sopivaa vaatetusta tietystikään heti löydy. Se on kolmen päivän vaellusreissu pikkukengissä juosten pikku mukulakivikatuja pitkin, ja on toki aterioitava kiinalaisessakin välillä, ja käytävä kahvilla. Pitäisi myös ottaa lainaa että olisi varaa juoda edes se kahvikuppi sovitusten välissä. Ostoksilla olo on rankkaa puuhaa. Rytkyissä ei voi lähteä vaateostoksillekaan. Ei. Se taitaa kuulkaa olla taas edessä tuo perusrinki Kipa-Seppälä-Jera- kierros. Sieltä jos ei vaatteita löydy, niin en lähde koko museolle. En halua mitään avajaisia, enkä juhlia, enkä kekkereitä, enkä viinaa, enkä kakkuja, enkä uutta puhelinta tai kenkiä, enkä mitään muuta kuin kunnan koiratarhan pihalle, kunnan ateljeen, maalit mitä tarvitaan ja pakettiauton. Sen jälkeen jos minulla ne kaikki olisi, minua ei enää näkyisi. Viikon välein vaan pullahtaisi uusi taulu johonkin näkyville. Tekisin duuneja rakkaudella teitä kaikkia kohtaan, koska muuta tapaa minulla ei ole osoittaa, mitä myötätuntoa ja ihastusta koen ihmiskuntaa ja kaikkea eläväistä kohtaan. Ystäviksi minulle riittäisivät koirat. Kenenkään ei tarvitsisi kysyä ”Mitä Elina kuuluu?”, koska minun jokainen päivä olisi – ja on - niin kuin olisin voittanut lotossa. Kun tulen kotiin, on kuin palaisin juhliittuna sankarina kauppareissulta ja minulle osoitetaan sellaista suosiota, ettette koskaan vastaavaan pystyisi varsinkaan sen takia, että toin teille vain yhden luupussin jonka saatte itse avata. Pääasia että saan tehdä maalauksia ja kaikkea mihin viettini vetää. Tätä ei olisi kannattanut alkaa kirjoittamaan, koska nyt myöhästyn siitä koko tilaisuudesta, jossa tätä tekstiä pitäisi käsitellä. Maalaamisen kannalta tämä ei ole hyvä päivä. Voin oikeastaan melkeinpä unohtaa sen. Tämä meni nyt kirjoittamispainotteiseksi. Ihan varmana muuten myöhästyn sieltä, jos en nyt lopeta. Tosin tuolla ulkona on onneksi melko jäätävä keli. Pakkasessa voi tehdä, lauhalla kelillä voi tehdä, mutta tuulessa en lähde tekemään, koska se polttaa reiän nahkaan tuo pakkastuuli, joten ei maalaamisesta tänään olisi tullut kuitenkaan mitään.

Eipä näy koira-aitaa parvekkeella.

Palasin koululta kotiin, ja kirjaston kirja oli lattialla koirien toimesta revittynä. Eemeli oli tehnyt petiä ja minun kirjani oli jäänyt tielle. Sillä on tapana kuopia ja asetella pesää itselleen, ja se on yrittänyt tietenkin pehmentää kirjaa itselleen tyynyksi. Teen revityistä kirjoista taideteokset koiranäyttelyyn, ja ehkä joku jopa ostaa sellaisen teoksen, niin voin ostaa kirjastoon uudet kirjat. Idea työlläni on se, että keräilen erilaisia koiran hajottamia tavaroita ja maalaan niihin koiran kuvan, ja revitty kirja soveltuu tarkoitukseen mitä parhaimmin. Netistä onneksi löytyi se sama kirja hintaan 16 euroa postikuluineen.

Kuvan kirja ei liity tekstin tapaukseen. Sama homma kyllä muuten, mutta eri kirja. Taideteokseni nimi on "Sinun - Minun".

6 ASIAT RIIPPUVAT AINA JOSTAKIN

Talvi jatkuu. Pakkasesta riippuvat tekemiset. Jos on lauha keli, niin se on sitten päiväohjelmassa sitä ulkona maalausta tämä lopputyömaalaaminen. Jos on ihan hirveä pakkasen, niin voin olla kotona ja tehdä akvarelleja ja tekstiä. Jos on keskilauha keli ja on hyvä liikkua, muttei niin hyvä että voisi maalata, eli vaikka esimerkiksi tuulee, niin lähden koululle tekemään. Välillä teen silti tempauksia aivan päinvastoin, kuten eräs yö oli kaunis kuutamo ja lähdin yöllä ulos maalaamaan. Välillä teen pohjia. Joskus kun keli on keskiverto niin menee hetki valitessa, että mikä päivä se tänään olisi: Maalauspäivä, koiranäyttelypäivä vai jokin muu päivä? Pahimmassa tapauksessa osoittautuu ettei ollut mikään päivä, vaan olenkin esimerkiksi kipeänä. Tulikin mieleen että nyt voisi olla se Räikkäläpäivä. Tosin se tarkoittaa pukemista ja tarvitsen autoa. Jos on pakkasta liian paljon, niin ei pidetäkään Räikkäläpäivää, vaan menen kävellen koululle, koska piti minun myös nähdä koirataidenäyttelykavereita.

Sunnuntai: No niin mennään katsomaan koululle koirankuvia, ja miettimään mihin ne voitaisiin ripustaa ja miten ne voitaisiin sijoitella. Näyttelyyn on noin kymmenen päivää aikaa, joten ehtii vielä reagoida jos jotain ongelmia on. Laskin minulla olevan noin 35 akvarellia koirista, ja lisäksi ne kolme jotka vein jo Räikkälään valmiiksi, jotta niihin laitettaisiin paspartuut ja taustapahvit. Millä sitten elän, jos nyt paspistutan 35 duunia? Pistää jo naurattamaan. Karsintaa tulee aina suorittaa, ei siinä mitään. Nyt on viikko aikaa maalata rima + cottonduck yhdistelmille, ja ne saadaan seinään kehystämättäkin. Ja muistetaan aina luovuus ottaa käyttöön ripustaessa. Jos ei ole kehyksiä, niin taulun voi teipata maalarinteipillä seinään. Tai keksiä että tähän on tilataideteos, ja hakea kirpputorilta jumppapallo johon käärii ne akvarellit ja voitelee liimalla. Ja jos ei ole siihen jumppapalloon varaa, niin ne voi teipata seinään tai niillä voi koristella vaikka pylvään. Jos ei ole teippiinkään varaa, niin menee ja maalaa suoraan seinään. Jos ei ole siihenkään varaa, niin riisuu itsensä alasti ja menee itse seisomaan sinne seinälle. Ja kierrätyslaatikothan ovat ihan täynnä kamaa mitä voi käyttää! Naulaiset ja terävät halkinaiset rimat, gessossa uitetut kepinpätkät, vääntyneet ylippingotetut kangaspohjat joissa on kolmen sentin kerros eri maaleja sekaisin. Meneekö säästäminen tässä kohtaa jo sääällävyyden puolelle? Ei vielä sentään, vaan jatkuu tästä näin: Likaisilla ulkokengillä poljetut paperit, joissa

on hiilellä piirretty alastonmalli hahmotelma. Ja näitä papereita on todella monta kiloa. Resuisia kovalevyn palasia, jotka ovat osittain murskana, ja ehjään osaan on patinoitu kunnan kerros sekalaista maalia. Paperit joita on sormeiltu ja niissä on suttua, ja ne ovat lisäksi rytyssä, ja näitä säästetään. Paperitollot joihin on varmaan nenä niistetty, maalia ummessa olevat viilipurkit ja pytyt, ja käytetyt paletit joihin on kuivuneet maalit rumasti. Näin säästetään luonnonvaroja. Kysynpä vain että paljonko luonnonvaroja säästyy? Ovatko kierrätyslaatikot sitä varten, ettei tarvitse vaivautua viemään enää roskia? Laatikoista menee koko merkitys, jos homma on sellaista että työnnät sinne kätesi ja saat ranteet auki jostain peltiläpyskän reunasta. Se ei ole enää mitään materiaalin säästämistä. Montako työtuntia menee hukkaan kun taiteilijalla on käsi paketissa?

Istun tässä ja luen lehteä. Papiliotit rullattuna, ja papiliotin kiinnitystikku on tuikattu päänahkaan niin jämäkällä otteella, että veri virtaa. Saunapuhdas päänahka, josta värjäyksen juurikasvu näkyy vain jos on jakaus keskellä päätä. Hilseeseen auttaa hilseeshampoo, mutta sitä ei saa käyttää joka päivä. Vaaleanpunainen kiiltävä satiini tikkiommeltu saunatakki sekä halpis tohvelit, jotka eivät ole aidot Ainot eivätkä Reiskat, vaan sauman välistä irvistää pottuvarvas jo vuoden käytön jälkeen, varsinkin kun ovat niin mukavat jalassa, että käväisen niillä aina tuossa lähikaupassakin. Pottuvarpaan kynnen päässä on vielä kynsilakkaa jäljellä, kun ei ole vielä kasvanut ulos. Saunatakkikin joskus lipsahtaa talvitakin alle ulos lähtiessä, kun jos se vyö ei ala roikkumaan takin alta, ja takki on tarpeeksi pitkä, niin ei kukaan huomaa että olen itse asiassa kylpytamineissa pikaisesti lähtenyt Siwassa käymään, kun vehnä jauho pääsi loppumaan. Kyllä ne saunatossut menettelevät tuollaiselle pikkureissulle. Ei sitä enää saunan jälkeen aleta oikeita vaatteita pukemaan, eikä niitä aina muista vaihtaa muutenkaan. Kun jalka tottuu yhteen kenkään, niin vaihda siinä sitten nauhakengät joka reissulle. Ei siinä kauaa mene, kun unohdan ottaa nämä papiliotitkin pois päästä. Ei sitä pikku kauppareissun takia viitsi niitä ottaa, jos ne pitää taas seuraavan tukanpesun jälkeen rullata uudelleen. Sama olla rullat päässä kunnes tulee muitakin vieraita kuin niitä liian tuttuja, tai kunnes ilmaantuu jokin muu oikea syy ottaa ne päästä jotta kiharat näkyvät. Ja lopulta jos vertaa, niin ne papiliotkihiarat kuitenkin myötäilevät papiliottia, joten mitä eroa sillä on onko minulla päässä se papiliotti, vai papiliotin mukainen kihara? Ja tuntuu hyvältä päänahassa se muovinen neula. Sitä otetta jolla se työnnetään papiliotista läpi, voi harjoitella ja siinä tulee mestariksi. Ja se ihana muovin ja päänahan tuoksu, mikä

niissä muovipussissa olleista papilioteista tulee kun ne ottaa esille, kertoo vain yhtä asiaa: Tässä on ihmisen haju. Yhdellä työnnöllä onnistuu juntaamaan muovineulan niin syvään ja jämerästi, että se papiliotti ei hievahdakaan edes vaikka olisit minkälainen peitonpotkija ja pyöriskelijä yöllä unissasi, vaan se on päässä vielä aamullakin juuri siinä mihin sen laitoit. Pieni kirpaisu neulaa työntäessä vain kertoo, että rulla on tiukalla. Se laittaa päänahan veren kiertämään tehokkaasti ja ristisanatehtävien täyttö alkaa sujua paremmin. Tulee tunne, että pitää huolta itsestään ja on viimeistelty. On hyvä laittaa Vitalista huuleen ja Nivea-rasvaa paksu kerros naamalle, ettei sauna kuivata. Jos ei rasva haise eikä saippua, niin olet likainen: Mene uudestaan suihkuun. Sitten vähän kärvennä rasvassa iltamunakasta, niin jo on kodinomainen tuoksu kodissa. Aspiriinia naamaan ettei päätä särje se käry, ja aspiriinihan auttaa sydämeenkin.

Ja nytkin pitäisi kehystyttää muutama työ. Enpä tuotakaan aamulla muistanut, että tänään olisin voinut käydä Räikkälässä mutkan. Mutta ajattelin siirtää sen nyt keskiviikoksi. Pohjiakin pitäisi tehdä. Kirjoittaminen ei nyt ole se päällimmäisin asia, mutta johan tätäkin tekee. Naamassa ihmeen turpea tunne. Olen varmaan pyyhkäissyt jotain väriä otsaan, allergisoitunut, ja nyt on iho palanut punaiseksi värin alta. Se sopisi nyt, kun pitää valokuvaukseenkin mennä, eli siihen kun meistä kaikista otetaan naamakuvat lopputyönäyttelyn katalogia varten. Positiivinen asenne alkaa vasta, kun taulut onnistuvat. Hyvinpä sain edellisenkin näyttelyn pystyyn, mutta voiko jokainen kerta olla yhtä vaikea? Luulisi että asiat helpottuvat, kun oppii lisää. Taitaa vain olla niin, että vaatimukset lisääntyvät myös sitä mukaa, kun ei voi samoja tauluja maalata yhä uudelleen, vaan olisi kehityttävä johonkin suuntaan. Välillä tuntuu, että olen menossa maalarina pilalle jostain syystä. Ihan kuin koulu olisi jotenkin tehnyt minut riippuvaiseksi kommentoinnista ja kritisoinneista. Ennen koulua maalasin ihan kelpollisia töitä mielestäni, eikä kukaan tullut kertomaan, että onko se taulu hieno vaiko ei. Täysin pimennossa piti elää. En tiennyt toisista taiteilijoistakaan mitään. Nyt alkaa olla tietoa tekniikastakin, mutta samalla mikään työ ei tunnu enää itselleni kelpaavan. Olisi kiva yhdistää se aloittelijan into nykytietoihin. Into se tuppaa laantumaan, kun välillä katson maalauksia ja tuntuu niin ihmeen muosiselta kaikki: Mitä ihminen yrittää saavuttaa maalaamalla? Miksi nähdyt tai kuvitelmissa nähdyt asiat pitäisi kertonäkemisen jälkeen yrittää toistaa? Mitä järkeä on valokuvauksessa ja maalaamisessa, mitä järkeä on missään?

Olen silti alkanut ymmärtää miten kiva on olla tauluja seinällä. Laitoin omia taulujani seinälle ihan testatakseni vain, että voiko niiden kanssa kukaan elää. No minä ainakin voin. Välillä kun on pimeää ulkona ja saan edes jonkinlaisen lampun palamaan, jään tuijottamaan itse maalaamiani horsman kuvia. Kyllä niissä silmä lepää ihan mukavasti. Muisto kesästä. Tulostin myös a-neloselle yhden ottamani digikuvan. Kuvassa oli tavallinen talvipusikko lehdettömiä puita. Teippasin sen eteiseen peilin viereen. On sekin ihan mukava sinänsä. Ei siis mikään turha kuva! Se vain maalatessa joskus tuntuu niin kummalta, että miksi kaikki tämä vaiva. Ongelma tietysti ratkeaa itsestään, kunhan pääsee ulkoisista tekijöistä maalaamiseen sisälle. Ei se edistä paljon fiilistä, jos pitää koko ajan miettiä jotain muuta. Maalaaminen on elämistä, eikä eläminen ole maalaamista. Mitä sekin nyt sitten tarkoittaa, jos tarkoittaa mitään. Tällaisia lauseita on silti hyvä oppia säveltämään, siltä varalta että joskus loppuvat järkevät ideat kesken.

7SAANKO OLLA?

Eilen se oli vittumainen päivä. Tiiäthän sie sen tunteen kun lähdet ulos, ja luulet että saat mennä sinne. Sitten huomaat ettei missään saanutkaan olla. Tätä on jatkunut taas jo kaksi päivää putkeen, mutta aiempiakin sarjoja muistan. Mutta se tapahtuu vain silloin jos yritän lähteä ulos, ei siis joka päivä. Ne päivät kun en yritä mitään, sujuvat ihan mukavasti. Kuvittele siis olevasi lähdössä maalaamaan ulkoilmamaalauksia. Otat maalit ja pohjat mukaan. Vettä, ämpäreitä, tyhjää kanisteria, ja muuta sälää on myös kun alkaa huolellisesti tekemään. Ei aina ole sälää, jos tekee pelkkiä akvarelleja, koska siihen riittää paperikansio ja värit, vesikippo, pullo. Mutta akvarellien kehystäminen on monella tapaa nyt pois laskuista, joten en ennen näyttelyä viitsi tehdä niitä akvarelleja tuonne vaatekomeroon pinoiksi. Vinkki maisemamaalarille: Hanki väritubeja joissa on napsautettava korkki, eli ei kierrettävä korkki. Ja nimenomaan tubeja, joita voi puristaa. Jos sinulla on niitä isoja purkkeja, niin aikaasi menee siihen, kun ravistat purkkeja saadaksesi maalia ulos. Ja kun se sieltä viimein turahtaa, niin tiedä minne asti se lentää ja väriä menee hukkaan puolidesiä. Jos yrität ennakoida ja jätät sen laukkuun väärin päin maalin valuttamiseksi korkinsuulle, niin todennäköisesti korkki pettää kuitenkin. Joidenkin tuotemerkkien pakkaukset ovat huonoja, ja korkki saattaa murtua liian helposti. Eli

osta tuubeja joissa ei ole kierrettävä korkki. Tai siis saahan sen napsautettavankin korkin kiertämällä auki, mutta että se napsautusvaihtoehto on olemassa.

Miksi lähdin ulos vaikka olisin voinut maalata omalla parvekkeella? En tyytynyt näkemään onnea tänään risukasassa, vaan teki mieli nähdä vähän horisonttia tai taivasta, ja myös mahdollisesti vettä. En ollut riittävän nöyrä, vaan yritin mennä turhaan liian isoihin kuvioihin. Vähänpä tiesin, mutta nyt opin. Koska ulkona tuuli ikävästi, niin lähdin etsimään suojaista paikkaa, ja löysin erään pellon reunaan. Sitten tuli traktori paikalle ja lähdin pois. Traktori tuli koko ajan perässäni, ja saavutti piru vie vaikka koetinkin piileskellä. Moottori sammui, ja kuului iso ääni "Oletko varkaissa!". En ole, ja kävin näyttämässä etten ole, ja että minulla on maalaustavarat mukana. Mukava äijähän se oli, sitten kun minä en ollut varas. Olimme yhtä mieltä, että varkaat ovat ikävä juttu. Matka jatkui. Ei siellä ollut hyvä olla muutenkaan, koska valo tuli sellaisessa kulmassa ettei oikein mikään näkymä herättänyt tunteita, ja olin jo vähän muutenkin siinä säikähtänyt. Kurkkua kuristi ja vitutti. Aurinko paistoi päähäni, samalla kun tuuli puhalsi naamalleni. Lenkkeilijöitä ja jotain puutarhureita oli siellä täällä, ja jokainen katsoi pitkään ja vakavalla naamalla. Minua taas ahdisti. Kevät on tullut, ilmat ovat petolliset. Vaikka aurinko paistaa, voi kylmä kevätuuhi edelleen yllättää. Lähdin kantamaan kamoja takaisin autoon. Tulin takaisin oman osoitteeni pihaan ja vastassa oli jokin tietyö, jonka johdosta joudun jättämään autoni, ja myös kaikki kamat autoon sulamaan ja paistumaan, sekä illemmalla pakastumaan, ja lähdin kävellen kotia kohti. Kun saavuin kotiin, niin toki melkein heti se tietyöporukkin lähti, eli olisin voinut vain hetken aikaa odottaa ja saada autoni parkkiin saman tien. No eipä sitä voinut tietää. Sitten päätin lähteä lammelle, jossa olen ollutkin jo usein, lähinnä siksi koska siellä on porukkaa vain vähän liikkeellä. Joskus näyttää kuitenkin että nuoriso on vallannut paikan, koska siellä on monesti paljon tyhjiä pulloja. Ajoin sinne, ja sinne olikin nyt ilmestynyt iso aita merkiksi siitä, että se on kiellettyä aluetta. Joku tuli myös takanani, enkä viitsinyt jäädä autoani kääntämään, mutta vähänpä tiesin. Jouduin nimittäin sitten kahden ison pakettiauton välissä huristamaan erittäin pitkää metsätietä useita kilometrejä, kun en viitsinyt siinä kikkailla mitään. Ne autot olivat isoja ja leveitä, sekä isoja äijiä näkyi myöskin olevan kyydissä. Muutama kivannäköinen maalauspaikka siellä matkalla vilahti, mutta en arvannut pysähtyä kun joka paikassa näkyi traktorinjälkiä. Jos olisin pysähtynyt, olisivat ne äijät varmaan omistaneet nekin maat, ja tulleet kysymään mitä teen siinä heidän tai heidän naapurinsa mailla, ja että olenko tullut kyttyämään

ja pilaamaan heidän jotain juttujaan. Lisäksi ajattelin että siihen ajaa kohta varmasti traktori, tai pahimmassa tapauksessa sellainen traktori joka tiputtaa paskaa minun päälleni, ja toinen vihainen traktori tulee takaa ja jään niiden väliin loukkuun. Sitten vielä uumoilin, että jos vastaankin tulisi traktori, niin se vasta olisikin kamalaa. Tiedä vaikka traktorit jäisivät keskenään jutulle, ja joutuisin seisomaan koko päivän niiden välissä ja haistelemaan paskaa. Tai pahimmillaan voisi olla neljäkin traktoria. Kaikki ne maisemat ovat heidän maisemiaan, ja jos pysähdyn niin minulta tullaan taas kysymään. Mutta toki, jos olisin pysähtynyt katsomaan sitä aitaa ja kieltotaulua, niin siinä olisi voinut olla vaikka puhelinumero. Olisin voinut soittaa ja kysyä saanko mennä portin ohitse lammelle, jos en ole menossa särkemään pulloja. Muutenkin mietin, että voisihan niille traktorinomistajille joskus soittaa ja kysyä saako heidän mailleen mennä ja ilmoittaa, että olen maalaamassa enkä tekemässä pahuutta. Mutta sitten mietin, että jos jonnekin menen ja ilmoitan heille nimeni ja sitten sinne tuleekin se varas jonain päivänä, niin heillähän on silloin vain se minun nimeni, josta päätellä kuka siellä on käynyt.

Se on jotenkin kummaa, kun täälläkin ajalee ja katselee että kun on tuota metsää ja laidunta, niin eikö muka mihinkään sitten saa pysähtyä, ja eikö se ole ihan kysymättäkin selvä asia, että voin jossain istua hetken aikaa? Voivathan jotkut esimerkiksi pysäyttää auton vain tienlaitaan, polttaa tupakan ja tyhjentää rakkonsa. Miksi minun siis pitäisi soitella johonkin, ja tiedustella mitään? Mutta kun ensin ajalee ja maisemat sekä mäet näyttävät niin makealta, ja alat sitten etsiä sitä pysähdyspaikkaa, niin eipä se olekaan niin helppoa. Myöskin liikenneturvallisuutta on ajateltava, että mihin laittaa auton parkkiin. Lisäksi siellä voi näkyä talo tai eläimiä jossakin, ja kun siinä istuisi vaikka vain tunnin, niin sieltä voi taas joku tulla sössöttämään.

Ei tästä nyt vain tunnu tulevan paljon mitään. Täytyy pysyä tässä omassa pihapiirissä, kun ei vaan jaksa nyt taistella. Yhdessä jonkun toverin kanssa olisi mukavampaa. Menisimme ensin jonnekin, ja sitten kun tulisivat haulit kohti persettä, niin ajaisimme vain kotiin ja nauraisimme yhdessä että taas kävi näin, ja alkaisimme juomaan kahvia loppuillaksi tai jotain muuta joka huonontaa muistia ja lisää ideoita. Tuska haihtuisi ja surut huuhtoutuisivat, ja myöskin välinpitämättömyys kasvaisi eikä sitä niin mieltisi, että mitä traktori minusta ajattelee. Huumori vain lentäisi ja mieltisimme jo hauleja nyppiessämme seuraavaa iskua. Mutta kokemus on osoittanut

ettei sitä niin vain voi maalata jonkun kanssa yhdessä. Maalaaminen siten että suunnittelee teossarjaa syntyväksi, ei ole yhteisöllistä peliä.

Tässä nyt joutuu vähän perehtymään erilaisiin elämän totuuksiin. Sama juttu tapahtui kun valitsin ensimmäiseksi koiraksi vaikeimman mahdollisen koiran, eli metsästyskoiran jota pitää metsässä juoksuttaa, jotta se olisi tyytyväinen. Tiesin mitä se tulee vaatimaan, mutta olin käynyt paljon lenkillä ja kavereiden tai sukulaisten mökeillä, ja luulin että heittämällä saan tälle koiralle tarpeeksi liikuntaa ja metsämahdollisuuksia silloisissa olosuhteissa. Selvitin lisäksi sen, että kun itse vielä hankkii metsästyskortin ja luvan ja tutustuu harrastusporukkaan, niin kyllähän koiran kanssa nyt jokin paikka löytyy aina missä sitä voi juoksuttaa. Tuollahan on noita metsiä vaikka millä mitalla! Eivät lopu metsät kesken tästä maasta. Mutta vähänpä tiesin. Ihmiset ja tilanteet muuttuivat. Enää ei käytykään niin vain metsällä tai mökillä. Muutin sitten itse mökkiin koirineni. Eräs isäntä lupasi että tässä metsässä saat sitten juoksuttaa koiraa. Pian huomasin että en saa. Siellä oli harvennettu pajua, ja tehty veitsenteräviä niistä pajun kannoista. Puolitoistametrinen hanki talvella, jonka sisässä on piilotettuna ne terävät pajut. Heitä sinne koiralle pallo ja katso kun se hakee sitä. Ahkera ihminen tekee sinne polun ja kompastelee siellä töiden jälkeen taskulampun kanssa, mutta mitä se koirakaan haluaa siellä tehdä metrisessä hangessa tai risuissa? Siellä konttasin turvallani hangessa ja koira kysyi silmillään: ”Miksi?” Ja odottakaapa kun ensimmäinen hiihtolatu ilmestyy mihin tahansa metsikköön, niin jo tulee sauvasta päähän ja lujaa, jos koirinesi jossain vahingossa näyttäydyt. Lisäksi löytyi supikoiran pesä siitä läheltä. Supikoira murisi vihaisesti ja sen pennut lähtivät jahtaamaan minua ja toista koiraani. Lisäksi silloinkin kun oli maanomistajan lupa talvella, niin lupa peruuntui koska alkoi hirvenmetsästys. Ja kun olin metsästysluvan ja maanomistajan luvan kanssa Lapissa, niin minua lähti pakettiauto seuraamaan. Minulle sitten kerrottiin(=huudettiin), että jos koirani tavataan vielä irrallaan, se tullaan deletoimaan tältä planeetalta. Ja kun koira on vaikka päivänkin kateissa, niin joudun mielikuvittelemaan päässäni sen jäykistyneenä ja reikäisenä, ja kuinka sitä nyt viedään jätesäkissä piiloon parhaillaan. Ei riitä sakot, linna eikä vankila, eikä siis huudot ja muu perus, vaan pitää kuvitella että se koira on nyt ammuttu. Menkää metsään.

Mihin tahansa yritin siis mennä lenkille koirani kanssa, ja vaikka se koira olisi ollut tarvittaessa kytkettynäkin, niin oli niitä autoja ja vaarana tulla koko ajan ammutuksi. Lopulta päädyin aina kaupunkiin ihan tavalliselle jalkakäytävälle ulkoiluttamaan sitä koiraani narussa. Näitä asioita ei huomaa, kun ajelee paikoista ohitse eikä katso sillä silmällä. Sitä ajattelee, että kaikki on mahdollista. Mutta vasta kun hommaa sen koiran taikka yrittää maalata, huomaa ne mahdolliset haittapuolet. Mitään paikkaa ei varsinaisesti tiedä eikä tunne, ennen kuin siellä on viettänyt aikaa. Lenkkireitti vaikuttaa rauhalliselta, ja siltä että siellä ei ole juuri koskaan ketään. Mutta kun teet siihen leirin, niin selviää että siellähän on ihmisiä kuin muurahaisia. Luulet että jossakin on rauhallinen metsä tai aukio ja menet sinne viettämään aikaa, niin kohta huomaat että se on jonkun muun alue. Ja silloin kun et ole yrittämässä tehdä mitään, niin et huomaa alkaa tutkia sitä paikkaa, eli et katso heti että näkyykö paljon traktorinjälkiä. Samoten vasta sitten kun haluat uittaa koira, niin sinulle alkaa selviämään, että missä lammessa on paljon irrallisia ongenkohoja koukkuineen kellumassa, ja missä lammessa on levää ja muuta roskaa eniten. Alat laittaa merkille myös nuorison pullonsärjennän, ja kunkin kaupungin keskeisimmät ongelmajätteen dumpauspaikat. Eivät tällaiset ongelmat johdu siitä, että maalaaminen tai koiranpito olisi väärin, vaan siitä että ne ovat asioita jotka paljastavat miten vapaata tämä elämä tosissaan on tai ei ole. Maalaamiselle ja koira-asioille ei ole luotu tilaa, koska niitä asioita ei ilmeisesti tarvitse kukaan muu kuin minä. Minulle jatkuvasti sanotaan, että vie se koira koirapuistoon. Suosittelen kokeilemaan. Ota koira ja mene sen kanssa viettämään aikaa yleiseen koirapuistoon. Sitten tiedät miksi minä en mene koirapuistoon. Tajuatko? Koirapuisto. Jos koirapuisto ilman käyntivuorosysteemiä olisi järkevä keksintö, niin tätä koko lopputyötä ei olisi koskaan kirjoitettu, koska olisin siellä tälläkin hetkellä koirani kanssa. Jos sinulla se onnistuu koirinesi, niin ole onnellinen. Sittenhän tämä asia ei sinua myöskään koske. Mene koirapuistoon!

Tähän väliin pitää sanoa, että vaikka huomaankin kaikkia nimenomaan maalaamis- ja koirantalutushaluja vähentäviä niin sanottuja ongelmia tai esteitä, niin en silti valita. Herkästi ajatellaan, että ihminen joka sanoo näitä asioita ääneen, on sellainen joka ei ole koskaan tyytyväinen mihinkään. Mutta suosittelen seuraavaa harjoitusta. Aina kun ajattelet tai sanot, tai suunnittelet jotain, niin muotoile siitä lause joka alkaa sanoilla "mitä siitäkin tulisi". Eli toiveiden alkuun:

..että saisin maalata missä haluan. ..että saisin paikan jossa juoksuttaa koiraani.
 ..että minulla olisi varaa kehystää kaikki työni. ..Että kaikki olisi helppoa.

Lisätään: Mitä siitäkin tulisi, että saisin maalata missä haluan? Mitä siitäkin tulisi, että saisin juoksuttaa koiraani? Mitä siitäkin tulisi, että voisin kehystää kaikki työni? Mitä siitäkin tulisi, että kaikki olisi niin helppoa? Sittenhän jokainen yrittäisi tehdä kaikkia asioita! Mitä siitäkin tulisi? Näin kun asiat muotoilee, tulevat asiat hyvin selkeiksi. Tajuat sen, että kaikki haluaminen on turhaa. Tajuat sen, että mitä siitäkin tulisi. Minun ei tarvitse kirjoittaa mitä siitäkin tulisi, jos saisin tuota koira juoksuttaa. Kaikki tietävät vastauksen. Olen tyytyväinen ja olen onnellinen. Asiat vaan siis ovat näin, eikä niille mitään voi. Niin että haistakaa vittu. Totta kai tämä kirjoittaminen ajoittuu aikaan jolloin mietin näitä asioita, ja se että tätä ylipäätään näistä asioista kirjoitan, tarkoittaa sitä että en jostain syystä ole nyt maalaamassa enkä tekemässä muuta, joten totta kai minä ajattelen silloin sitä, että mitä kaikkea voisi kritisoida eri elämänalueilla.

8MITÄPÄ LUULISIT?

Kun eilen tulin pihaan maalausreissulta, ilman tauluja tietenkin, niin jouduin jälleen odottamaan tuossa pihassa. Siihen oli ajanut taksi poikittain, ja taksiin tai taksista, en muista nyt kumminpäin se oli, könsyi sitten erittäin juovuksissa oleva henkilö. Sillä kertaa tiesin ettei minun kannata kääntyä ympäri ja etsiä toista parkkipaikkaa. Mitä siitäkin tulisi? Odotin auto käynnissä kotvan aikaa. Taksi lähti, ja minä pääsin viimein paikalleni. Illalla olin parvekkeella katsomassa auringonlaskua, ja alkoi valtava haukkuminen. Menin sisälle hiljentämään koirat, ja samalla selvisi haukkumisen syy. Joku sammalsi käytävässä isoon ääneen, että ”MINÄ SITTEN LÄHDEN!”, ja kun koirat haukahtivat, niin sieltä kuului että ”RÄYH RÄYH HAUKKUKAA VAAN.”. Sain koirat hiljaiseksi, mutta sitä käytävällä olevaa ihmistä en. Eikä minua haitannut ptkääkkään. Saa haukkua! Ihan oikeasti, täällä saa haukkua. Olen niin onnellinen että voisin maalata! Mitä siitäkin tulisi, mikäli koirat eivät haukkuisi? Sen tekisi vain joku muu. Mitä siitäkin tulisi, jos en edes yrittäisi maalata? Ei yhtään mitään.

Sen olen oppinut Avara luonto- dokumenteista, että jos olen esimerkiksi viaton antilooppi ja haluan syödä heinää, niin ei se auta vaikka olisin kuinka viaton kun leijona tulee paikalle, koska silloin minä joko juoksen tai kuolen. Ja se että olen siellä syömässä sitä heinää, niin en halua tahallaan kiusata mitään leijonaa, vaan haluan pysyä hengissä. Samoin se leijona(traktori) ei vihaa minua, eikä ajattele minusta mitään pahaa, vaan sekin on siellä niityn reunassa ja juoksee minun perässäni samasta syystä: Sen pitää syödä. Asiat ovat näin, ja niille ei mitään voi.

Näkymät parvekkeelta

Yleisimmät ratkaisumallit jokaiseen ongelmaani jonka olen itse kehittänyt, voit itse täyttää vastaukset: Mikset mene jonnekin ulos, ota siitä maisemasta valokuvaa, ja maalaa kotona loppuun? Miksi et ottanut toisen rotuista koiraa? Miksi et muuta maalle asumaan? (Pakko muistuttaa niistä traktoreista tähän väliin). Maalaa siinä! Siinähan sinulla on parvekekin! Oletko harkinnut, että menisit vähäksi aikaa jonnekin ihan muulle alalle töihin? Tekisit aina välillä jollekin tilauksesta koirankuvan tai maisemamaalauksen? Minulla on jo itselläni vastaus näihin ehdotuksiin. Onko Sinulla? Jätän tähän tilaa että saat itse mieltä mitä sanoisit.

Kysyn vain, että mitä siitäkin tulisi? Sukulaiseni soitti minulle, ja ehdotti näitä asioita kuultuaan että olen tässä vähän kiireinen ja paniikissa. No sen kysymyksen kohdalla, kun tuli että ”Miksi sinä et ota valokuvaa, ja maalaa sitten kotona”, niin minun muistissani näkyy pelkkää mustaa. Kerroin kai jotain että miksi, ja hän oli sitten jossain kohtaa katkaissut puhelun. Olisiko ollut siinä heti tokan lauseen kohdalla. Jokainen puhelu ei pääty aina heippa- sanaan. No kun ei ollut enää ketään luurin

päässä, niin lähetin vielä tekstiviestejä perään muutaman. Käteni tärisivät vieläkin siitä ajatuksesta, että miksi en ota valokuvaa ja maalaa ulkoilmamaalauksia sisällä.

Se oli maalauspäivä tänään taas. Lähdin positiivisin mielin liikkeelle pihaltani. Minulle oli puskaradio laulanut, että tuolla yhdessä Kankaanpään kolkassa olisi paikka, minne voi jättää auton parkkiin ja siinä on heti järvin vieressä. Kova tuuli ei haitannut vaan lähdin rohkeasti matkaan. Ensimmäinen kohtaamani näky sisälsi kokonaista kaksi kappaletta "Pääsy kielletty" ja "Yksityisalue" kylttejä. Lisäksi siellä näkyi taas melko tuoreet traktorinjaljet. Pelko pois, ja jätin auton salaa siihen kylttien viereen, niiden tarkoittaman alueen ulkopuolelle. Kylttiin piirretty sakemannin kuva vartioi minua tarkasti. Veikkaan että koirilta on silti sinnekin pääsy kielletty, paitsi tietenkin vartiokoirilta, jotka ovat siellä vartioimassa. Kun talutan koiraa näen monesti kyltin jossa on piirretty koirankuvan päälle ruksi, ja kun menen sinne maalaamaan, niin siellä on susikoirankuva, mutta kaikki ymmärtävät ettei se ole siellä siksi, että sinne saisi viedä koiria lenkille, vaan se on siellä siksi ettei sinne saa mennä kukaan. Maalasin ja lähdin pois, tuli paska taulu ja nousi lisäpaniikki, ja huomenna on ripustus.

9LOPPULÄTINÄT

Tilanne hetkeä ennen tämän lopputyökirjoituksen palauttamista. Lamput loistavat, jonkin verran ulkonakin on valoisaa. Tuulee, sataa ja paistaa aurinko. Osa lukijoista huomasi, että tekstissäni seikkailen ajoittain parvekkeella jonka oven olen kuitenkin kertonut olleen jumissa. Voin nyt kertoa asiassa käyneen niin, että äitini tuli maaliskuussa käymään Rovaniemeltä asti, ja häneltä meni alle viisi minuuttia tiirikoida parvekkeen ovi auki, ja vältyin soittamasta isännöitsijälle. Useimmat asiat, jotka ovat talven aikana haitanneet onnellista elämäni olivat äitini ansiosta hetken aikaa historiaa. Kuitenkin juuri eilen pokshti kaksi lamppua rikki, sulake antoi melkein räpsyn sormille ja parvekkeen ovi meni jumiin uudelleen. Pelkäsin mustan arkeni taas alkaneen. Löysin kuitenkin varalamput melkein heti, ja parvekkeen ovi avautui mystisesti ilman että tein sille mitään. Autonpeitto on puhtaana autossa, se puhdistettiin etikalla. Nyt maalausmatkani voi jatkua, välillä traktorien mailla ja välillä keskellä pihaa.